

INQUIETUD POR LOS JJ.OO. 92

Hace unos días, en la sección de "Cartas al Director" de un acreditado diario de nuestra ciudad se publicaba, con este mismo encabezamiento, un escrito firmado por un viejo amigo, excelente deportista y en la actualidad alto ejecutivo de una importante empresa multinacional, en el que reflejaba el desasosiego y el pesimismo que personalmente albergaba sobre la organización y resultados de los próximos Juegos Olímpicos a celebrar en Barcelona, y lo hacía desde la óptica del "hombre de la calle" que, afortunadamente para él, no se siente comprometido ni en lo uno ni en lo otro.

Con posterioridad el propio Presidente del CIO, Juan Antonio Samaranch, en una entrevista televisiva mostraba parecido estado de ánimo, lo cual, con la diferencia abismal de responsabilidades entre ambos protagonistas, no deja de ser significativo.

Sin caer en la anécdota –bien negativa por cierto, de la Copa del Mundo de Atletismo celebrada en uno de los más cualificados escenarios de los juegos del 92–, y deseando no caigan en ella los máximos responsables del acontecimiento que tenemos en puertas, por aquello de que el árbol no les deje ver el bosque, la realidad es que para cualquiera que tenga un mínimo de conocimiento del tema y un cierto grado de sensibilidad, los JJ.OO. no pueden dejar de inspirar la mayor de las desconfianzas y el más grande de los pesimismos.

La falta de diálogo, cuando no el claro enfrentamiento institucional –al que ni tan siquiera un acontecimiento como los Juegos Olímpicos ha podido suavizar–; la proliferación de organismos y programas paralelos en aquello que exige una sola línea de ejecución, y por el contrario la concentración de poder, en lo que debiera estar bien diferenciado; la ineptitud y la ineficacia campando por sus respetos, con desprecio absoluto hacia personas o instituciones que han demostrado su experiencia y eficacia, con muchos menos medios que los que ahora se manejan; todo ello, por fuerza, ha de provocar inquietud y recelo...

En fin, creo se impone un giro de ciento ochenta grados en comportamientos y actitudes, pero ya; de lo contrario me temo se habrá agotado el tiempo para rectificaciones, y en unos Juegos no vale improvisar.

J.G.

INQUIETUD PELS JOCS DEL 92

Fa pocs dies, a la secció de "Cartes al Director" d'un diari influent de la nostra ciutat, es publicava, amb aquest mateix encapçalament, un escrit signat per un vell amic meu, excel·lent esportista i en la actualitat alt executiu d'una important empresa multinacional, en el qual reflectia el neguit i el pessimisme que experimentava personalment sobre l'organització i els resultats dels propers Jocs Olímpics que s'han de celebrar a Barcelona, i ho feia des de l'òptica de "l'home del carrer" que, per sort seva, no se sent compromès ni en una cosa ni en l'altra.

Posteriorment, el mateix President del COI, Joan Antoni Samaranch, en una entrevista televisiva, mostrava un estat d'ànim semblant, la qual cosa, amb la diferència abismal de responsabilitats que hi ha entre tots dos personatges, no deixa de ser significativa.

Sense voler caure en l'anècdota –prou negativa, per cert– de la Copa del Món d'Atletisme que es va celebrar en un dels escenaris més qualificats dels Jocs del 92, i amb el desig que no hi caiguin els màxims responsables de l'esdeveniment que tenim al nostre davant, per allò que l'arbre no els deixi veure el bosc, la realitat és que per a qualsevol que tingui un mínim de coneixement del tema i un cert grau de sensibilitat, els Jocs Olímpics no poden deixar d'inspirar la màxima desconfiança i pessimisme.

La manca de diàleg, si no el clar enfrontament institucional, –que ni tan sols un esdeveniment com són els Jocs Olímpics no ha pogut apaivagar–; la proliferació d'organismes i programes paral·lels en allò que exigeix una única línia d'execució i, en canvi, la concentració de poder allà on hauria d'estar ben diferenciat; la ineptitud i la ineficàcia campen per on volen, amb menyspreu absolut cap a persones o institucions que han demostrat la seva experiència i eficàcia amb molts menys mitjans dels que ara es necessiten; tot plegat, per força, ha de provocar inquietud i recel...

En fi, crec que s'imposa un gir de cent vuitanta graus pel que fa a comportaments i actituds, des d'ara mateix; altrament, em temo que se'ns haurà acabat el temps per a rectificacions, i en uns Jocs no s'hi val a improvisar.

J.G.

